

J.H.Th. Weustenraad, *De persessie vaan Sjerrepenheuvel*
Ingeleid en vertaald door H.G.M. Derks. Maastricht 1964.

1

God zij gepreze en al z'n hëllige!
Hij zien veer eindelijk aongeland;
Dao kump 't vollek us al tege
Mèt snippelväönsjes in de hand!
Dao hóbste ouch de geistelike
Vaan Sjerrepenheuvel en vaan Diest!
Huur wie tot ze us al zingentere
Verwellekómme op hun fies!

2

Wel awwe, biste noe tevreije?
Zeet Bemelmans aon Coenegracht.
Jao, mer dat lensje vaan belofte
Is toch zoe sjoen neet es iech dach.
Och jong, de zöls 't hijj neet hóbbe
Wie aon de kante vaan Mestreech!
Dat zeen iech wel aon die kajuite,
Prónt verrekesstel en doevesleeg.

3

Da's woer; dao is vaan al die hutte
Gein ein dat op 'n hoes geliek.
Es veer mer hijj neet mote slaope
Dèks oppe straot en in de sliék!
Gaank toch! Slevrouw vaan Sjerrepenheuvel
Liet noets häör kinder in de noed,
Dat ze us daan mer e bèd bezörreg
Mèt 'n ordentelik aovendbroed!

4

Dat waor 't ouch wat iech verlangde.
Iech dee neet gaw bin aofgemat,
Mer dee labendig vaan d'n hónger
Op al die reis gelijje had!
Toch mós iech al pasjensie numme
Teminste nog 'n oor of twie,
Want eus proviezie waor gebloze
En Bastings zellefs had niks mie.

5

Dao stónge wel veur alle hoezer
Taofels mèt peperneutsjes op;

Dat is eksellent veur zeker minse
Die noe en daan get zien verstop!
Mer iech dee vaan m'n kinse jaore
Goddaank! zier opelijvig bin,
Iech leet de peperneutsjes vare
Umtot iech hun voel pótse kin.

6

Iech pakde toch e gleeske bitter,
En wie dat 't waor ingespeuld
Zeukde iech mer veuroet te kómme,
Bang dat iech had te lang geneuld;
Want eder wèrrekde op ze bèste
En leep zoe hèl mer es 'r kos,
Um dadelik 't lozjies te vinde
Boe dat er in vernachte mós.

7

Mer 't waor verdomp neet door te kómme
Vaan al de minse en de luij
Die ónderein mèt ganse bendes
Wegstöpde wie 'n hagelbuij.
En in 't stoete en 't dringe
Bekans aon eder winkelhook
E kräömke in de modder kletsde
Mèt noster, heuj en peperkook!

8

Dadelik gaof 't ouch 'n ravazje
Die koddig um te kieke waor;
De mansluij vlookde wie de ketters,
De vrouwluij vele ziech in 't haor,
De kinder sjriewde wie de verrekes,
De hun die blefde deftig op
En in dee sakkerjusen haspel
Verloor prónt ederein de kop!

9

D'n awwe Meertens oet de Spiegel
Spróng tössebeij wie 'ne gek,
En opgevolleg door hierke Notten
Begós te sjerreme mèt de stek;
Mer geine wèlde veur hun wieke,
Ze lachde hierke Notten oet,
En zus of zoe kraog meister Meertens
E biestig pak sleeg op z'nen hoed.

10

Iech wouw miech neet kompromitere
Mèt al dat kenaaljepak;
De boere, wètste, vaan die kante
Die zien werechtig, dao neet mak.
Iech leet us hiere vrij gewere
Een gaof de bliksem vaan de boel;
Iech stapde altied mer nao vāöre
En raakde eindelijk oet de foel.

11

Iech stónt stèl veur 'n huiske
Dat zeker 'ne goje wörrep
Verwijderd is en aofgelege
Vaan de aander hoezer oet 't dörrep,
En nao 't wel besjouwd te hōbbe
Vaan aon 't taak tot oppe grónd,
Loer iech zoe sjuins ins door 'n vinster,
Die per óngelök get ópe stond.

12

Dao zeen iech diech e meitske zitte
Dat miech dochs vaan Mestreech te zien;
Ze kós alzoe in deen tied hōbbe
Kóm, drijjentwintig jaor mesjiens;
Iech wèl d'r toch neet good veur spreke;
Geer wèt jammers zoe wèl es iech
Dat altied 'n ordentelik meitske
Get jonger is es häör geziech.

13

Mer wat iech uuch toch kin verzekere
Dat is tot 't 'n henske waor
Ze had twie uigskes wie de kralle
En 't sjoenste zwart gevlochte haor;
Noets zaog iech ouch e lever snuutske,
Noets e paar wengskes zoe gezónd.
Allein mer vaan 't te beloere
Leep miech 't water oet de mónd.

14

Iech bleef zoe veur de deur get drentele
Al beefde iech ouch vaan de kaw
En wie gein luij mie d'r in waore,
Lèk iech de vinger op de sjaw.

'T zaog bliksems voel oet in 't huiske!
Mer iech had dat meitske dao gezeen,
En zónder lang te koekeloere
Trèj iech gans ónverlege in.

15

Juffrouw! Iech wins uuch gojenaovend!
Menier! Iech wins 't uuch vaan's geliek.
Wie heet 't reiske uuch bevalle?
Sjarmant! Miech ouch, geer zeet vaan Wiek?
Iech vraog ekskuis, vaan achter 't Vleishoes.
Vaan achter 't Vleishoes? Wel me keend,
Daan zeet d'r toch ein vaan m'n naobers?
Dat is meugelik, bin iech uuch neet bekind?

16

Nein! Mer iech woen 'r iers driij weke.
Wie hètder? Iech? Betsje Koen.
Wat dootder? Iech wèrrek op 't kösse.
En hóbder nog al vääol te doen?
Jaowelt! Och, dat is 'n gooj kommersie.
Neet woer? Bezunders in Mestreech.
Zoe zeetder altied in beweging?
Bekans: Iech zit mer zelde leeg.

17

Dadelik nao de konversasie
Zèt iech miech aon de taofel neer,
En vraog iech aon d'n awwe hospes
E kenneke mèt Diester beer;
Iech daon häöm ouch twie gleeskes bringe,
En zoe wie dat iech bin bedeend,
Sjink iech ze vol vaan beids kante
En presenteer ein aon 't keend.

18

Ze nump 't zónder kompleminte,
Bezuut miech ins en lach ... Menier,
Op eur gezóndheid!... Daank uuch Betsje!
En zup 't oet in eine kier.
'T smaak uuch? Jao. Ze sjöp gèt aosem,
Passeert de tóng euver de lip,
Bezuut miech, lach weer ins ... Kenaalje!
Diech zouws ins gere zien gewip.

19

Aonstóns sjuif iech de stool get naoder
En trej iech häör ins oppe voot:
Ze deit es of ze niks en veulde
Mer krijg diech 'ne kop wie blood;
Iech lek 'n hand vlaak op häör betske
En kiek häör staarlings in 't geziech;
Ze loert ins kwansijs nao de vinstre
En blijf stèl zitte neve miech.

20

Noe weit iech woe miech aon te hawwe!
Iech höb de proof al oppe som:
'T vruimeske is neet blu gevalle
En iech, goddaank, iech bin neet dom.
Ouch zal iech e lekker eike slikke!
Want noets trof iech 'n sjoender pöl.
Geer wèlt mesjiens miech neet geluive
En meint dat iech de luij get köl?

21

Mer wèt geer wel, m'n bèste kinder
Tot in Mestreech sjoen meitskes zien!
Wee aonbeijd neet hun broun ouge,
Hun sniewit welke wie satien?
Wie is hun knappe leefgestalte,
Hun frisse kuntsjes neet bekind!
Iech belaoft uuch dat geer wiet zölt reize
Ie datder al get beters vint!

22

Dao späölt hun zoe get in de trèkke
Dat vaan 't Spaons en 't Saksies hèlt.
Ouch vintder vaan alle soorte
En heet me ze wie dat me wèlt.
Me zeet dat ouch gein braver vrouwe
De doup óntvange mèt 't leeg.
Daoveur, jong este diech wèls trouwe,
Gaank, num e meitske vaan Mestreech.

23

Me reprosjeert hun vaan somwijle
Get sterrek op hun rech te stoon;
En este maan neet vāöl kin geve
Vaan oppe lien inser oet te goon.
Mer dao kin niemes gèt aon hellepe!
Dat zit óngelökkig in 't vleis.

Esze allemaol in d'n hiemel kwaome
Verdeumde ze d'n hëlligen geis.

24

Me huurt hun ouch al ins verwiete
Vaan nao de mès get vääöl te goon,
En liever in de kèrrek te zitte
Es vaan bijj hunne pot te stoon;
Mer dee gerös en stèl wèlt leve
Dat dee ziech neet daovaan beklaog;
Want esze gein relizjie hatte
Daan woorte veer nog iers geplaog.

25

Me huurt hun ouch al ins betiechte
Vaan noe en daan de meisterjaan
Te wèlle speule in presensie
En ónder de ouge vaan de maan;
Mer geer zölt toch mèt miech bekinne
Dat mennig hoes is in de stad
Boe alles ónderein zouw loupe
Es neet de vrouw de brook aon had.

26

Me dörref hun ouch nog wel betiechte
Vaan dom te zien wie e stök hout;
Dao ziender, jao, vaan dat kalieber;
Mer zègk miech ins wee is dat z'n fout?
Dat is allein die vaan de vajer
Dee veur ze jungske alles deit,
En 't errem meitske dao liet zitte
Al of 't häöm neet aon en geit.

27

Nogtans dat óngelökkig stètsel
Verluis toch al dèks ze krediet.
Anneke Scheffers is gestorreve
En mèt häör ouch d'n awwen tied,
Goodhartig, sjoen, leef wie hun moyers
Wasse daobijj de döchter op
In geisvermoges en talente,
'T riekste seeraod vaan de kop.

28

Vergèf 't miech es iech de vrouwe
Gèt hoeger sjat es geer 't doot;

Iech höb allied vääol vaan hun gehawwe
Es iech 't rechoet zègke moot;
'T is woer: ze zien neet zónder foute
En ze bedrieve ouch al zun;
Mer 't groetste koed, dat kump vaan aandere
En 't mieste good, dat kump vaan hun.

29

Ze zien 't, die us kindse jaore
Beveilige veur lijd en drök;
Die hiel dèks aon eus jääg opoffere
Hun ier, hun leve, hun gelök;
Die op us mannelikke tochte
De las verliechte vaan eus wèrrek,
En de koej geiste vaan us kiere
Es veer aofstappe nao de zerrek.

30

Sjaomp uuch daan neet vaan te bekinne
Dat veer hun leefde sjöldig zien.
Wie dèks laote ze us neet d'n honing
En drinke zij neet d'n azien!
Dee ziech vaan hun kin doen beminne
Is noets vaan troes en vrääg berouf.
Zoe lang es geer dat zólt begriepe
Daan höbder ouch 't woer gelouf.

31

Sjoen dat ziech daoin ouch al nèstelt
'T ein of 't aander klei bedrog,
Noets dach iech aon 't aof te zwere
En Goddaank iech höb 't nog;
Iech bin altied vol hëlligen iever,
En somtijds höb iech nog m'n daog
Dat iech werrechtig dao zouw vreije
Mèt al de meitskes die iech zaog.

32

Geer moot dat toch aon geine zègke,
Dat blijf zoe, hudder, ónder us;
De luij zien noe en daar zoe aordig,
En 't is ouch dèks neet umme zus.
De vrouwe mage 't wel weite;
Op dat punt zien ze zier diskreet,
Ze zölle zelde koed vertèlle
Vaan eine dee hun gere heet.

33

Mesjiens zöltder miech doen bemèrreke
Dat iech miech get te min zjeneer
En dat iech hun de koer wèl make
Dèks op 'n aordige meneer;
Huur! laover dao neet euver spreke!
Iech wèl vaan geine zien bekierd;
En eder handelt in die zake
Wie dat God häöm heet gelierd.

34

Meh permeteert miech toch ein vraog:
Fris, veers gesjore en beleef,
Komtder bijj e bevallig zielke
En zègk: Juffrouw! Iech höb uuch leef!
Weldaan! Wat wèlt dat woord beteikene?
Dat is persijs al of me zeet:
Juffrouw! iech zouw 'ns bliksems gere
Mèt uuch .. Neet woer? Is dat 't neet?

35

Geer kint miech deukskes dao um windele
Es uuch dat einigsins vermaak,
Mer al die franse kaskenade
Verandere gaar niks aon de zaak:
'T is jao neet veur häör sjoen ouge
Datder allein 't meitske nump;
Zij zellefs hèlt neet vaan komplemente
Es dao niks bijj of tösse kump.

36

De wereld is e kindersjölke
Benajd en gekkelik geregeerd
Boe op e wäördsje vaan drijj lètters
'N eder ziech kepot studeert,
En dat mèt zien verkleide keesjes
Sedert d'n tied vaan Adams val,
Drejt op 'n simpel rijm vaan drijje
Die ederein uuch neume zal.

37

Iech wèl daoveur toch neet óntkinne
Dat ouch de maog van ziene kant,
E bondig woord heet in te bringe
Zellefs bijj de minse van verstand,

En dat, es dee verdomde batpie
Ze naat en druug ins hōbbe moot,
'T meujelik is vaan häöm te paoje
Zoe wieder mèt gèt anders doot.

38

Iech weit wie 'r miech heet aofgevang
Op die vervlookde bejweegsreis;
Iech hōb mie gelijje vaan d'n hōnger
Es vaan de rege en de beis;
De knapzak dee iech had mètgenómme
Waor toch ordentelik verzeen;
Meh nao 'n oor gereis te hōbbe
Bevónd ziech dao gein vets mie in.

39

'N eder kwaom bijj miech geloupe
Zoe wie 'r hōnger had of doors;
Dee mos iech e slukske laote drinke,
Dee vroeg miech e sjijfke woors,
Dee pótsde miech e krentebruudsje,
Dee staok 'n eike in z'n tes;
'T waos of iech allein mós zōrrege
Zoe veur de knap es veur de fles!

40

Ouch, wie iech ins in Sjerrepenheuvel
Stèl in m'n gaarkeuke zaot,
En nao dat iech 'n haaf kerteerke
Mèt juffrouw Betsje had gepraot,
Begos iech ins in mie belange
Te zōrrege veur 't aovendbroed,
En doog iech dadelik bijj miech kómme
De baas dee iech dao had óntmoet.

41

Hospes! Wat hōbder al op sjotel?
In vleis? Jao. En geruikde sjink.
Zouw me gei busstök kinne kriege?
E busstök? Wat is dat veur e dink?
En kermenaod zoe haaf gebroje.
Nein hier. Wat hōbder nog aldaan?
Get huidvleis of get spek en eijer ...
Jaowel, gebakke in de pan.

42

God zegent uuch! Wat tunks uuch Betsje?
Weltder get huidvleis, sjink of spek?
Mer al zoe get vaan 't ein en 't aander
'T vruimeske is m'n ziel neet gek!
Geer huurt 't, meister, brink us alles
Wat totder hōb — Zier wel Menier.
Zègk ... ouch e peursike patatte
En nog e pōtsje Diester beer!

43

E muilke noe, me leefste Betsje
Mer ein ... Iech sjèl uuch 't aander kwiet:
Daank uuch! ... Noe mósder ouch dat spengske
Wel foj, foj! Menier, geer gaot te wiet.
Me zuut us jao neet in dat heukske!
Nein, nein, aonstonds kump eine in.
Loer, dao geit de deur al ope.
Pas op ... 't keend had good gezeen.

44

'T is jao m'n ziel um hès te weurde,
Este bijj 'n heit kutsje zits,
Vaan langs d'n neus zien weg te strieke
Al woeste diech op hads gespits,
Bezunder este mèt 't meitske
Al handgemein gewoorde bis,
Zoe daste, sakkerjuu kins dinke
Dat de pertijj gewonne is!

45

D'n hier dee binne is gekómme
En in d'n duuster ziech bevind,
Meint dat gein ziel is in de kamer
En dat häöm geine zuut of kint;
'R sleit gerös de mantel ope
Woe heer ziech in gewikkeld had,
En roeps! Kump trónder oetgesprónge
E vruimeske, zuug wie 'n rat!

46

Iech sjeet in eine kier in 't lache
En spring diech ouch oet mienen hook;
'T vruimeske begint te keke
En meint goddorie tot 't spook;
D'n hier dee zeuk de plaat te pótse
En sjuif al mèt 't meitske oet,

Mer dao sleit 'r miech achtereuver
En vèlt mèt de kop door 'n roet!

47

De baas dee dat spektakel huurde
Kump mèt e lempke in de han;
D'n hier löp 'm 't oet te blóze
En krijg 'ne slaag veur zien tan;
'R heet gein noed vaan trök te houwe.
De keel heet häöm te zier versjrik;
'R stöb eweg, jong, wie 'n ónweer
En leet ze mötske in de strik.

48

Mer raojt ins watver mötske!
'N klein voel zwarte paoterskap!
Wat tunks uuch vaan die ekspedisie?
Wie vinder miech die kèrremisgrap?
Dao höbder noe eus geistelike!
'T is werechtig toch 'n sjan!
Iech zègk, 't zien miech hëllige vate
Dochte de rijpe mer devaan!

49

Iech had, m'n ziel; 'n kroen gegeve,
Sjoen dat iech nog al gere spaor,
Allein mer veur ins zjus te weite
Van wee dat toch dee klómmel waor;
Mer geine had in al deen haspel
'T geziech vaan de pastoer gezeen,
En 't vruimeske waor oetgekwapeld
Direk wie dat 't leech versjeen.

50

Iech pakde toch 't pastoerskepke
En lag 't stèl in mienen hood
Neet dat iech 't veur miech wouw hawwe,
Foj, daoveur kinder miech te good;
Mer um d'n hier 't trök te geve
Ie dat 'r moos nao hoes touw goon,
Al wis iech ouch wel van te veure
Dat häöm dat gaar neet aon zouw stoon.

51

Noe! In aofwachting vaan d'okkasie
Die mörrege ziech wel op zal doen

Vaan euzen hier te zien
'T zij nao de mès of 't sermoen,
Laover ins loere wat d'n hospes
Dao zoe geliek heet ingebrach
Op die gebloomde teene sjotels
Die sjoender blinke es iech dach.

52

O juzzes! 'T is miezerabel!
'T is nog gein haaf kopstök weerd
De sjink en 't huidvleis zien besjummeld!
En 't spek is zwarter es d'n heerd!
Waor dao noe nog get kies en boter
Mèt 'n ordentelike mik!
Mer kóm, veer zölle 't al numme
Wie dat us Slevenier 't sjik.

53

Alloh, me leefste keend, aon taofel!
Höbder ouch gojen appetiet?
Iech zal nog al get profiteere;
Me kump, neet woer, vaan redelik wiet,
En nao 'n reis vaan zeve ore
It me e stökske mèt plezeer.
Wel sjaomp uuch daan neet eur gezóndheid
En zèt uuch ins gerös hijj neer.

54

Kómp nog get naoder ... nog e bitsje!
Geer höb jammers veur miech gein bang?
Och nein, menier, nein, in tegendeil!
Wel doot daan ouch wat iech verlang.
Zöltder ouch braaf zien? Dat is zeker?
Ech woer? M'n ziel! ... Zeetder kóntent?
Wie 'nen ingel in d'n hiemel!
Zeet zoe! Noe zit me eksellent!

55

God wèlde nog al dat 't meitske
Neet diffesiel gevalle waor;
'T aot of 't oet pinnetensie
Gevas had vaan verleije jaor;
Iech had zoe gere häör gehóllepe!
Mer al wat oppe taofel stóng
Dat streide miech zoe bliksems tege
Dat mienen hónger euver góng.

56

Gelökkig kwaom persijs d'n hospes
Mèt 'nen troog eerappele in
Woeveur dat zellefs ziech van der Boorn
Versjrik had es 'r 'm had gezeen;
Dat waor 't, jong, wat iech moos höbbe!
Ouch haolde iech m'n hart trin op,
En leet iech zien dat bijj z'n edele
De maog zoe good is es de kop.

57

Wat is dat toch 'n 'treffelik ete
'N eereppelke broen gestaof!
Miech tunks dat iech aon 'n prinsetaofel
'T bèste stökske de veur gaof!
Dao is vaan alle eus potazje
Gein ein die miech zoe hierlik smaak,
bezunder wie in eus menazje
M'n vrouw ze zoe dèks veerdig maak!

58

Biste getrouwd? — Jao — Wèl werechtig!
Verwóndert diech dat daan zoe stèrrek?
Mer die historie mèt dat meitske ...!
Och! ... Gaank toch! Dat is kinderwèrrek!
Mes es d'n vrouw dat kwaom te hure!
Es iech häör zag wat dat iech weet?
Dao zölste diech verdomp veur wachte;
Wat ze neet wèt dat sjaojt häör neet.

59

Meinstiech mesjiens dat ouch de vrouwe
Us alles zègke wat ze doen?
En dat ze us noets of oets verkoupe
'N eppelke veur 'n sitroen?
Vrund! Stèl diech dat oet d'n gedachte.
En doeg ins hijj in miers raod,
Este gerös en stèl wèls leve
In dienen houwelikse staot!

60

Al weurd dao zelde van gesproke,
Veer kinne mie es eine maan
Dee bliksems zwaak is in z'n linde
En koelik ziech verreure kaan,

En dee bekans toch alle jaore,
Dèks oppe daag vaan z'ne mei,
Bestoke weurd mèt e nuij zäönsje
En zellefs 'n döchterke debijj.

61

Kómp miech daan hijj gein ruizing zeuke!
Iech bin jao neet de groetste ströp;
Hawt geer eur lèskes veur eur eige
En volleg ze esder ze nudig höb;
Persijs wie dat iech höb gehandeld
Zoe had geer jammers ouch gedoon;
Laot miech in gaodsnaom daan gewere
En stèllekes nao bèd touw goon.

62

Nao bèd? Dat is jao veur te lache!
De höbs toch koelik gesoepeerd.
Bah! Bah! Iech höb gei vleis gegete!
'N eereppelke isgaw verteerd.
Da's woer! Mer zölste nog wel vinde
E logemint nao dien zin?
Woeveur? Iech wèl gein ander hóbbe;
Iech bin hiel good woe dat iech bin!

63

Kós iech 't örreges beter treffe
Es woe iech dao waor aongeraak?
Me vruimeske dat bleef dao slaope,
Ze had al häör akkoord gemaak.
Mós iech häör dan dao goon verlaote?
Foj! Dat waor neet gelant gewees,
Bezunder nao dat miech 't meitske
Veur slaopkameraod had oetgekees.

64

Toch ie dat veer nao bove krouwde,
Want 't sloog koelik haaf tien,
Bestèlde iech nog aon d'n hospes
'N deftig fleske wèrreme wien;
Iech voolt, iech had get krachte nudig ...
Nao de vermeujenisse vaan m'n reis,
En iech wouw Betsje ins traktere
Kóm, op 'n hierlike weis.

65

Mer wee kós ziech toch oets verwachte
Op dee vervloekden draank
Dee us dee kerel in wouw jaoge
Par force en tege wèl en daank,
En dee vääöl minder op wien geleek,
Zoe veur de smaak wie de kleur,
Es wel op beer met kääöm bespikkeld
En óndermingeld mèt likeur!

66

Nein! nein iech höb al in me leve
Verdomde slechten draank gebruik,
Mer noets höb iech bijj vrun noch vreemde
Zoe get gepreuf of mer geruuk!
'T waor m'n zielgaods um te kótse ...
Pardon! es uuch dat woord versjrik,
'T eksprimeert good mien gedachte
Al is 't ouch get óngesjik.

67

Veer leve in 'n iew vaan vrijheid
Woe dat me alles zègke maag;
Me vreis neet mie dat de gooj zede
Uuch komme pakke bijj de kraag;
Me stuurt ziech neet mie aon de regels
Van de besjaofdheid en de taol;
De lètterkunde vaan eus tijje
Die kint noch perrek mie noch paol.

68

'T is 'nen dans vaan wèl maskerade
Róntelum 'n oetgegraove liek;
'T is 'n rievier mèt helder golve
Veranderd in 'n geut vol sliet;
'T is 'n liewin in minsekleijer
Die brölt en sprink ónder de stek;
'T is 'ne boum mèt gouwe vröchte
Vaan binnenin vol wörrem en drek!

69

Nump inderdaod eur ierste sjrijvers
'T is eve vääöl wie me ze hèt,
Gaot lees miech hun vernaomste werreke
Die groet en klein van boete wèt,
Doorblajert ze van vääör tot achter
Es geer ze bijj geval neet kint,

En zègk miech ins in vollen errens
Wat geer doorgaons de binne vint!

70

Prinsesse die labendig vloke
Prónt wie d'r duvel mèt ze moor;
Duchesse die hun maander kölle
En speule de publieke hoor;
Comtesse die 't land aofloupe
Mèt sjelleme en mäördeneers;
En baronesse vaan m'n kloete
Die zoepe wie de Tempeleers,

71

Jong luj die hiemel en eerd verzake
De mónnd wit vaan hun mojers mëllek;
Priesters die bef en kap verwèrrepe
En sjendelik speije in de këllek;
Hiere die däög en wiesheid preke
Dèks mèt e brandmèrrek oppe rök;
En stokaw maander die oet wanhoop
Alles kepot sloon mèt hun krök.

72

Dat aandere dat superreb vinde
Iech zèt miech dao neet tegenop;
En eder mins heet zien opinie
De zwaakste wie de bèste kop;
E romantiek pariezer stökske
Bevèlt miech wel ins tössebijj;
'T moot verdomp toch neet dezzenerere
In beuzelwerrek of biesterij.

73

Mer woe dat iech romantisme
Neet kin luuchte en neet zien,
Dat is in me ete en m'n drinke
Veural in sop, potazje en wien.
Al die verdomde speserijje,
Mesjaot, kruijnegel en keniel,
Verbranne diech d'n ingewande
En tot de haore vaan d'n ziel!

74

Ouch leet iech stèllekes me pötsje
Vol werreme wien op taofel stoon,

En vraogde iech achterein e stumpke
Um gans gerös nao bèd te goon;
Betsje die vollegde mien veurbeeld
Zónder de minste tegestand,
En dadelik sjuifde veer nao bove
Eder mèt zien pekske in de han.

75

'T kernerke vaan juffrouw Betsje
Laog gelökkig neve 't mijnt.
Door zoe 'n haaf glaze deurke
Behaange mèt 'n greun gardijn,
Mer die zoe bliksems waor verslete
Tot me klaor door de loker zaog.
Al wat dao umging in 't selke
Woe dat 't errem meitske laog.

76

Iech proffiteerde vaan d'okkazie
En loerde good door de roet;
Me vruimeske stóng veur de spiegel
En doog ziech stèl en laanksem oet;
Häör näösdeukske waor aofgeslage
En hóng al neve de kornèt;
Häör jekske ouch waor oetgetrokke
En ze begós aon häör korsèt.

77

Iech beefde wie e waterhinneke,
M'n hart had noets zoe fèl geklop,
M'n kneje knikde mèt minute
'T blood dat sjoot miech in de kop;
'T waor 'n verdomde hèl poziesie!
Iech meinde dat iech duvels woord;
Doch zeukde iech miech in te hawwe
Oet vreis dat miech 't meitske hoort.

78

Ze waor m'n ziel um op te vrete
Wie ze haaf naaks dao veur miech stóng!
Ouch veulde iech m'n passie klumme
Bijj eder lintsje wat dao sprong;
Goddaank! dach iech al in m'n eige,
Aonstóns daan geit 't d'reuver heer!
En wie iech die refleksie maakde
Veel pront 't lèste rökske neer.

79

Tot nog touw waor dao niks verlore
En had ziech alles wel gesjik;
Mer dao begin iech miech te neeste
Persijs in 't sjoenste ougenblik.
God zegent uuch, reep juffrouw Betsje,
En dadelik bleus z'et keerske oet,
Slut miech 't deurke touw vaan binne
En liet miech kieke door de roet.

80

Had geer dat wel bijj häör goon hole?
Dao stóng iech mèt de mónd vol tan!
Dao stóng iech sakkerju aon 't bromme
M'n hummeslipke in de han!
Jao wach e bitsje! Hummeslipke!
'T waor get aandere nog es dat!
Mer foj, geer zouwt 't koelik numme
Es iech de punt oppe Ie zat.

81

Wie bliksems dat iech ouch biskeerde
Iech naom in godsnaom mien pertijj;
Iech sloog aonstóns m'n lakes ope
En lag miech zaolig op m'n zijj!
Mer 't waor verdomp neet um te slaope!
Iech kierde en drejde miech in 't bèd
En altied zaog iech veur miech danse
'T rökske, 't humme en 't korsèt.

82

Daobijj meinde iech gek te weurde
Vaan al de wandluis en de vlu
Die eder kier es iech miech reurde
Vaan óndere sprónge oet 't stru,
En die zoe biestig miech begaojde
Dat nao m'n trökkóms in de stad
M'n vrun serjeus miech vraogde
Of iech de mazele had gehad!

83

Ouch wie 'n eder waor ingeslaope
Huart good! — Staon iech veurziechtig op;
Iech dirizjeer miech nao 't deurke,
Iech sjaar, iech vin 't, en iech klóp;

Gein antwoord. Betsje! — Niks te hure!
Betsje! — Jaowel! Ze rip ziech neet!
Iech klop nog ins, iech roop get helder
Mer, niks te doen, wie dat me zeet!

84

De höbs vaan die verdomde meitskes
Die evels gere zien geplaog;
En die uuch ore laote sukkele
Ie datder krijg, wat geer vraog!
Ze zölle uuch de kop gek make
En bedele um ins op te goon,
En óndertösse kint geer bove
Veur 't sleutelgaat dèks blieve staon!

85

Mer dat zal hijj toch neet gebäöre,
Want dat is sakkerju get erreg!
Iech wèl miech gaar neet laote kölle
Door dee vermallesjeerden dwerreg!
Nein, nein, dat zal häör mer neet lökke
Dao staon iech uuch ins börreg veur!
'T vruimeske zal draon geluive
Al mós iech breke door de deur!

86

In die godvröchtige gedachte
Pak iech de knop vaan 't deurke vas,
En wèl ... mer prónt vèlt miech get binne
Woe dat iech neet had opgepas!
'N roet vaan 't deurke waor gebroke!
Geer zeet: iech woort nao wins bedeend;
Iech steek de hand door drej de sleutel,
Stoet ins ... en vin miech bijj 't keend!

87

Ze laog en sleep wie 'nen ingel
Häör zwarte haore oeterein;
'N hand onder de kop verbörrege
En d'aander bove op 't bein;
Häör lachend muilke hallef ope,
De wange heit en gleujend roet;
D'n hals achtereuver nao vāöre
En häör sniewitte têtsjes bloet!

88

Iech höb uuch neet vaandoon te zègke
Kóm! ... Dat iech in d'n hiemel waar!
Iech puunde häör ins op häör muilke,
Iech späölde zoeget mèt häör haor,
Iech puunde ouch al ins get anders,
Iech trok de dekes al get aof,
Mer óngelökkig woort ze wakker
Wie iech 't derde muilke gaof!

89

Juzzes menier! Wat mootder höbbe?
— Dat wètste wel. — Gaot, gaot eweg!
— Nein, daoveur bin iech neet gekómme!
— Alloh daan! Foj! Dat vin iech slech!
— Gekkin! De höbs jao niks te vreize!
— 'T is eins, iech ... — Zwieg! De bis de mijn!
— Haw eur han ins bijj uuch? — Zeker;
— Iech keek! ... Och God! ger doot miech pijn!

90

Dat is dien sjöld; lèk diech get beter!
— Noe zeet toch inser wat 'n sjan!
— Neet woer! Wat biste te beklaoge?
— Nog ins! .... Iech slaon uuch op eur han!
— Houw mer, iech geef diech de permissie.
— Zeet! zeet! Geer knip miech in me vel!
— Laot miech dan ouch ins good de tösse
— Jao mer! ... Daan doot 't neet zoe hel!

91

Bravo! Ver hadde us verstande
En waore eindelik akkoord;
Ver spraoke neet mie es door teikes
Mer bondig evels in hun soort.
'T einigste wat me nog huurde
Dat waar sómwijle 'ne zöch;
Of 't gekraak vaan 't legerbèdsje
Dat ouch al mèt deeg veur de klöch!

92

Gelökkig is de woere jeger,
Dee ónbeveis veur wind en weer,
'T veld intrèk zoe aon de mörrege
Gewaopend mèt e good geweer,
En dee nao lang gejaog te höbbe
Al vaan 't ein op 't aander stök,

Toch saoves kin nao hoes touw kómme
Mèt 'n vol jachtès oppe rök!

93

Mer nog gelökkiger de struiper
Dee al de bèste plaotse kint,
En wèt ónder wat kroezelstruukskes
Ziech dèks e maagdelik snepke vint;
Dee oppe reuk kump aongetroje
D'n hagelbugel wel verzeen,
En 't bieske in de zit kaan sjete
Ie dat 't heet de luip gezeen!

94

'T waor gei maagdelik sjewielke
Dat iech bijj juffrouw Betsje trof;
Mer ze bezaot 'n gooj metode
Vereinig aon 't bèste stof;
Ze had tiech vleiske, jong, wie malleber;
Velke noch zachter es satien,
En 'n hendigheid in 't wèrreke
Dat 't plezeer deeg um te zien!

95

Iech kós gein inkel stuutsje geve
Of iech óntvóng 'r drijj vaan häör;
En sjoen dat iech de pas doebleerde
Ze waor verdomp miech altied vöör;
Ze smeeet en worrep ziech oet de lakes,
Ze slingerde ziech um me lief;
Of bleef dèks e kerteer dao ligke,
Stèl, zónder aosem, bleik en stief!

96

Mer esze 't daan weer aon voolt kómme
Dan zaogste get!.... Ze krómp inein,
Ze rilde, ze verdrejde de ouge,
Ze sloog, verdomp, met errem en bein,
Häör stum woort heis, häör boors die zwèlde,
Ze snakde, hijgde, knarsjde, beet
En es 't dao waor! ... Oh! men... vrun!
Oh! . . . Wat ze daan deeg zègk iech neet!

97

Drijjmaol ging de paus nao Roeme
En kwaom mèt e wit mötske trök;

Me nao die tripel ekspedisie
Lag ziech de jong ouch oppe rök;
'R waor persijs neet in z'n jaore
Veur 'ne veerde kier versjrik,
Mer driijmaol achterein te gespele
Dat is al hiel ordentelik!

98

Wie ziech d'n daag in d'n oos vertuinde
Bevónd iech miech allein in 't bèd;
Betsje die waor al opgestande
En maakde deftig häör twalèt;
Iech doog vaan miene kant 't zellefde
En nao dat iech waor aongekleid,
Gaof iech 't keend e lèste muilke
En leet häör aon häör bezigheid.

99

Geliek 'n ederein kin dinke,
En wie geer zellefs höb gedoon,
Zoe wie iech de koffie had gedrónke
Dach iech vaan nao de mès te goon;
Iech volleg dan de vreemde minse
Die ouch al ginge de nao touw,
En wie iech de kèrrek bin ingetróje
Zeuk iech naturelik nao Slevrouw.

100

Ze wieze miech e zwart posteurke
Dat bove e altäörke steit:
Verdomp, dach iech is dat 't möpke
Wat alle die merakele deit?
Iech dring miech veur 't te bekieke
Al stèl tosse de minse in,
Iech naoder, God zal miech besjerreme!
Noets had iech get zoe sjouws gezeen!

101

Höbder ze leve hure spreke
Van Greesje Laudy, de striekeers?
Dat motsje mèt die twie sjeel ouge
En mèt dat neuske plat en dweers?
Wel, dat miech maag d'r duvel hole
Es 't neet prónt op häör geleck!
Ouch meinde iech, bijj d'n ierste opslaag,
M'n ziel, dat iech vaan sjrik bezweek!

102

Iech kós miech neet genóg verwóndere
Dat mie es doezend luij mesjiens
Vaan twintig ore wiet dao kwaome
Um zoen ónnuzel dink te zien!
Iech waor zellefs giftig op m'n eige
Dat iech de stómheid had gehad
Van miech dao laote mèt te sleipe
Nao zoen sakkerjuse stad!

103

'N stad? 'T is nog neet weert werechtig
Dat 't de naam vaan dörrep dreug!
Iech bin mer blij mèt nog vääöl aandere
Dat iech weer aoftrèk mörrege-vreug!
Mer iech bin noe dao — Iech moot dao blieve!
D'n daag dee is persijs neet laank:
Laover daan al pasjensie numme!
Foj! Wat is dat veer 'ne staank?

104

Och God! 'N errem boere trupke
Heet lielik dao zien min begaojd
Dat kump devaan es me de kinder
Te zier hun buukske euverlaojt.
Gelökkig, jonges, 't is al euver!
'T wief heet ziech al oetgesjeerd;
Kóm laot us noe e snuifke numme
En zien wat wijjer ziech passeert.

DE HOEGMÈS

105

De hoegmès die al waos begónne
Leep snel aof mèt de Grasië Gaods;
D'n hier dee 't boek heet umgedrage
Dee kierde stiechtelik nao z'n plaots;
Mer in d'n altaor aof te stappe
Trettiech 't errem hierke mis
En vèlt, verdomp, van al de trappe
Zoe laank es 'r gewasse is.

106

Ze pruukske waor veuroet gevloge;

De köster löp en raap 't op,
Heer fatsoeneert 't zoe e bitsje,
En zèt 't häöm weer oppe kop.
Mer 't errem hierke bleef dao ligke
En gaof noch taol noch teike mie;
De köster wèlt azien goon hole
En vèlt! ... Dao ligke ze alle twie.

107

De paoters die nog euverbleve
Verlaote ouch noe d'n altaor,
Ze kómme bijj te hölp gesjote,
Mer of 't zoe aofgesproke waor,
D'n ajdste vaan de twie prelaote
Dee ouch de kop neet mie beheel,
Trej't op 't mèskleid vaan d'n aander
En wörreg häöm bekans z'n keel!

108

Iers huurde me gein moes ziech rippe:
Want alles ging zoe bliksems gaw
Dat geine nog vaan al die minse
Tied um ziech te versjrikke haw.
Es dat in 't lof waor veurgevalle,
M'n zielgaods, dao iech zègk 't uuch,
Iech had gemeind dat al die hiere
De fles te hoeg hatte geluuch!

109

Mer wie de zaank had opgehawwe
Dao woord me iers 't speul gewaar:
Dao zaot me iers in kónsternasie
Gelökkig nog al redelik raar!
Wat heet 'r? Is 'r doed gevalle?
Nein, 't is e look mer in de kop.
Goddaank! — Wat zien z'n bein gebróke?
Och nei, verdomp, 'r steit al op!

110

'T is wónder dat in zoen gevalle
De mins toch altied lache moot!
Mer 't ginnige dat koed deit aon d'n eine,
Deit strak altied d'n aandere good.
De mèlt staok miech um gek te weurde.
Iech had zoe gere ins gelach,
Mer in presensie van de minse

Had iech miech wel deveur gewach.

111

Mèt God kinder nog al ins spotte
Da's niks! Mer hëlste oets de gek
Mèt mónnike of geistelike,
Pas op! Ze breke uuch de nek.
Geer kint hun jaore laank óntspringe
Mer daoveur zeetder toch neet vrijj:
Nei, jonges! Geer weurt toch gesjóre,
En dèks nog verdeump debijj.

112

Noe dat veer gans allein hijj zitte
En dat us geine huurt of zuut,
Noe laot us nog al inser lache
Tösse 't dröpke en de besjuut.
Ver zien toch neet mie wie de kinder!
In eder jaor, me leef mevrouw,
Daan lach me al e bitsje minder,
Want eder jaor brink ziene rouw.

113

Noe dat me gans ziech had herkrege
En niks mie hoort vaan 't getier,
Es 't röchele vaan d'n awwe deke
Dee ziech verslik had in Onsier,
Begós iech ins good rónd te kieke! ...
— Mer beijde geer uuch dan neet? — Wie?
Da's awwerwèts! Iech kin mien wereld:
'T beije is gein mode mie.

114

'T altäörke waor zier sjoen behaange,
Mer niks waor koddiger te zien
Es al die krökskes, opgeofferd
Door luij die laam gebleve zien.
Me zaog ouch beinsjes, hennekes, hertsjes
Oetblinke tösse 't krökkehout.
Veur teije waore ze van zèllever
Beslage, ezzebleef, mèt goud.

115

Mer ins, op 'ne Vastelaovend,
Zien ze veranderd in teen;
Geer kónt 't, op m'n ziel, geluive,

Menier pastoer heet 't gezeen.
Ouch zoetot geine draon zouw twiefefe
Heet ziech de maan, van deen tied aof,
E sjoen servies, zèllevere teleure
Zoe stèl en laanksem aongesjaf.

116

Foj, daan, zal mesjiens eine zègke,
Menier, menier, wat zeetder stout!
Dat zag miech ouch hier Dobbesteinsje
A própós vaan d'n hamelsbout.
Mer God dee heet miech zoe gesjaope
'T is zien sjöld en neet de mijn.
Vergèf miech daan m'n klein gebreke
En eder mins dee heet de zijn.

117

Nog wèlt me noe en daan de woerheid
'N humme flikke um 't lief;
Iech vin, m'n ziel, dat gans ónnuzel!
De woerheid is jao gein aajt wief;
'T is e jónk en wölleps vroumes,
Ouch zeen iech häör vääö liever bloet;
Ze späölt wel ins de hoor somwijle
En is neet bang veur eine stoet.

118

En eder heet mèt häör geslaope
En geine is vaan häör voldoon.
En eder heet aon häör boors gelege
En geine heet 't good gedoon.
Veur aandere heet me häör verlaote,
Mer zij spant nog altied de kroen;
De aandere zien lielik en aajt gewoorde,
En zij blijf altied jónk en sjoen.

119

Wableef? Wat zègkder vaan die veerskes?
Lach geer dao mer in euren das!
Dat is filezofie, meniere!
'T is jaomer, 't kump hijj neet vaan pas.
Mer es me altied mer vertèlde
Wat strikgenómme nudig waor,
Dan kóste de avvekaote vaste,
Pardju! De hèllef vaan 't jaor!

120

Ger moot persijs daoveur neet dinke
Dat iech van hun konfraters bin:
Iech geef de weergaof vaan die funksie.
Iech höb daoveur neet de minste zin.
Um allewijl avvekaot te weure
Mós iech miech veuge nao de res:
Mien ier op m'ne pókkel drage
En m'n gewete in m'n tes!

121

Daank uuch! — Gedink uuch nog wel, Hier
De grap vaan op 't tribbenaol?
Van Heylerhoff dee prizzedeerde;
Loisèl pleidde veur d'n ierste maol.
Jóng, zag de prizzedent, dat geit neet,
Rijj diene naober beter nao:
Wat wèltder höbbe, zag d'n aandere,
'T ierlik maan, dat zit nog dao!

122

Mer 't geit zoe in alle staote.
Dao is geine vaan die kunskes vrijj.
De wereld, wie d'r 't wèlt numme,
Is 'n komplette aofzètterij.
De groete plundere de kleine,
'T kenaalje költ ziech ónderein,
Mer viva toch de geistelike!
Want die verneuke ederein!

123

Hun riek begint weer op te kómme
Ze weurde gruuts en astrand
Ze zeuke wie weer vaan te veure
De bies te speule in us land.
Mer datze ziech toch neet verbele
Dat hun dat zoe gemekelik geit
'T vollek heet alwijs tan en klawwe
En bit: 'ne meister dee 't sleit.

124

Mer d'r is niks bij die luij te winne.
Al preekde geer nog hónderd jaor.
Ze höbbe al 'n lès óntvange
Die gaar neet veur 't puuske waar.
Ze zien 'r sjoen vaanaof gekómme

De mieste zónder kap of köp
Ze weite wat hun steit te wachte
En nogtans geve ze 't neet op.

125

In plaots vaan stèllekes te leve
In vreij mèt God en mèt de mins
En allein kóntent te zien
Mèt 'n ordentelike kèrrekgemeint
Verlaote ze kepel en kèrreke
Um op de staot ziech neer te sloon
Proeve wie 'n bende mager raove
Die nao 't kèrrehof kóste goon.

126

Wel, stek de bessem door de vinster
De duvel zit toch op 't taak
Doot eder naor eur piepe danse
Zeuk geer mer hiere, eur vermaak
Verzamelt ouch braaf geld en geujer
En vólt mèt goud 'r kas en kis
Das 'n rezerref veur slechter tijje
Es de weelde gans vervlóge is.

'T SERMOEN

127

Sjut! jonges, maak uuch noe e kruiske;
De hoegmès is goddaank al oet.
Aonstóns geit 't sermoen beginne,
Dao stap Kernobus al veuroet:
Menierke Mijnders kump van achtere.
Bezeet dat blinkend köpke ins!
Mer woe is dat vensje toch gebleve?
Me huurt en zuut 't neet mie ins.

128

Mèt zedig neergeslage ouge
En zien twee hennekes sjoen gevajd
Stap 'r d'n houte preekstool binne
Dee gans nuij opgevèrref waor.
Wat zuut 'r zaolig oet, 't hierke!
'T is dik en vèt wie 'ne beer.
Dat is gemekelik te begriepe:
'T waor toen nog geine marteleer.

129

'T vollek um good en wel te luustere
Dat hoos en snouf z'n neus ins oet
En in de vollegende vijf minute
Huurste anders niks es dat getoet.
'T hierke dat dao stond te kieke
Dink: kom iech zal dat ouch ins doen,
'R zeuk d'n nääsdook in z'n teske
En trèk 'm oet op zie fetsoen.

130

Mer wie 'r 'm aon z'n neus wèlt bringe
Vèlttiech oet eder ploej, menier,
'N hagelsjoor vaan peperneutsjes! ...
'T vensje zónk bekans deneer!
'T waor biestig in z'n vot geknepe,
Doch, zónder get te laote zien,
Begint 't aonstóns zie sermuunsje
Mèt twie of driij wäörd aajt latien.

131

Jao, mer 't vollek um neet te lache,
En dat nogtans van lache boors,
Begint verdomp opnuijts te hooste
En 't vensje kaan mer neet mie voors.
De peperneutsjes rolle, vlege
Vaan d'n eine nao d'n aanderen hook.
Iech had kómpassie mèt 't vensje!
De hads eijer in z'n brook gekook.

132

'R snoufde, snoufde wie d'n duvel!
Mer nog waor de grap neet kompleet:
'R perbeert get stèlde te verzeuke,
En wat gebäört tiech noe mer neet?
Z'n duuske vèlt 'm oet z'n fikke,
'R wèlt 't prikke, 't opent ziech,
'R sleit 't vlaak op nao de huugde
En krijg de snouf gans in 't geziech.

133

Dao steit 'r diech noe wie verpópzak!
'R heet de mónd en de ouge vol!
Dao zuuste 'm mèt ze kópke sjöddele!
'R is wie raozetig en döl!

'R sprinktiech zoe hoeg in de preekstool,
En greint en proumttiech benkelik.
En wie mie dat 'r 't oet wèlt vrieve
Wie mie dat 't häöm in de ouge stik.

134

Twie hiere kómme aongeloupe.
'T is m'n zielgaods tied, ochèrrem!
'T vensje had ziech doetgesparteld.
Ze pakden häöm ónder d'n èrrem
En leije miech zien eksellensie
Al neestend nao de sakkerstijj.
Dao laog me sermoen noe in de poejer!
Veur miech, iech waor, werechtig blijj.

135

Nogtans 't preke in de kèrreke
Dat is 'n zier verheve pliech.
Dat is e werrek van groet verdeenste
Es 't altied woort good verriech.
Kristus heet aon zien apostele
Gein sjoender missie opgelach,
Es van zie woord goon te verkonde
Aon al 't minselik geslach.

136

Ie dat 't woord had rónidgeklónke
Reep nog de vajer tot 't keend:
Noets kinste de iezere mach verbreke
Die miech de wèt op diech verliet.
Reep nog de maan in 't volle weelde
Es heer z'n echte vrouw verstoot:
Iech bin diech geinen trouw versjöldig,
Iech erkin die blood neet veur mie blood;

137

Reep nog de meister tot z'n slaove
Es 'r ze doedsloog in 't kasjot:
Geer hōb gein rechte oets bezete
Beklaog uuch dan neet van eur lot.
Reep nog de keizer tot de volleke,
Die laoge veur häöm neergekneeld:
Huur! Jupiter heet miech verkore!
Aonbeijt miech, want iech bin zie beeld!

138

Reep nog de priester oet d'n tempel
Zoe wie d'n heiden es de joed:
De ónweitendheid, dat is 't leve!
De wetensjap, dat is de doed!
Reep nog 't minsdóm oet d'n duuster
Mèt eine sjrikkelike kreet:
De God dee ins us moot verlosse,
Kump, kump dee dan ze leve neet!

139

Jaowel! Dee God dee is gekómme.
Dee God is op us neergedald;
'R heet us vrijheid en us rechte
Mèt zien ónsterrefelik blood betaold.
'R heet de rieke mèt de erreme
De meister mèt de slaof verzoend
En in häöm röste alle minse
Gered, verboederd en versjoend.

140

Z'n lier dat is 'n lier vaan leefde
Van eindrach en verdraagzaamheid.
Ze heet vereinig en verbónde
Wat van te veure waor gesjeid;
Ze heet de minse opgenómme
In häöre mojerlike sjoet,
En hun 't ierste klaor geweze
Woe dat 't good is en 't koed!

141

'T is 'n roes vaan oet d'n hiemel
Die hijj op eerd noe ópeging
Gelökkig dee 'n inkel pekske
Mer oet 'n zuver hand óntving!
Ze sjik häöm balsem veur de wonde
Woe dat z'n ziel mèt is besmet.
En 't lèste blaad van häöre kellek
Verkwik 'm nog op 't sterrefbèd.

142

Mer wee zouw toch alwijs herkinne
Die wónderlike lier vaan God
In 't preke vaan eus geistelike
Doorgaons zoe dweepzóchtig en zot!
Woe is dee geis toch van verliechting
Dee 't Evangelie heet verspreid,

En us altied op Kristus passe
Al wijjer en al hoeger leijt?

143

Wat huurtder in de mieste kèrreke
Woe dat gewoenelik weurd gepreek?
De mins vervlòke en verdomme
Veur flawwe köl en gekkestreek.
D'n duvel vaan 't vleis bestrijje
Dee mie es us die here plaog
En noe en daan dees iew verwinse
Die neet mie nao hun lèsse vraog.

144

Daorum oug waor iech gans tevreije
En zaog iech zónder leid of sjrik
Dat hierke Meinders ze sermuunsje
Mèt zien snouf had aofgeslik.
Wat had 'r us dao goon verkoupe?
Braaf gödsel zónder kop of start
Um oet te lègke boevuur de ingele
Gans wit zien, en de duvele zwart.

145

Waor iech toch predikant gewoorde!
Iech had ier gedoon aon al wat leef.
Dao waor mer eets wat miech zjeneerde ...
Iech had te zier de meitskes leef!
'T eint belèt wel neet 't aander:
Me vint zoeväöl hèllige luij,
Die bijj hun priestersjap bezitte
'N Kaat, 'n Mechel of 'n Truij.

146

Wat zal iech noe daan goon beginne?
'T sermoen is nao de kloete touw
Me mós nog get denao nog geve?
Ah! De merakele vaan Slevrouw!
Dao reup al eine aof
Dat alles deveur veerdig steit:
Oejoej! Noe geiste iers get beleve!
Noe iers begint Slevrouw häör leid.

147

Twie gaste kómme aongebösseld
Mèt 'ne derde tössebijj.

Ze sjijne gans te zien verlege
En loere noe en daan op zijj.
'T is e kerelsje vaan Hasselt,
Dee van de straot woort ingebrach
Um hijj de lame te goon speule
Wie paoter de Haas had gezag.

DE MERAKELE

148

'R heet 't geld van ze merakel
Al opgezópe in 'n kroeg.
Betaolt zoen luij daan vaan te veure
En maak ins staot op zoene boeg!
De vent is zaat wie 'ne ketter!
'R lap tösse 't vollek in,
En sleit, verflomp, de sjoenste flikkers
Dieste ze leve höbs gezeen.

149

Paoter de Haas zuut dat spektakel
'R löptiech aonstóns vaan de koer,
Kump gans verslage bijj de strabender
En zeet häöm stèllekes aon 't oer:
Mer juzzes, vrund, lop toch get krómmer;
Verandert toch get eure gaank;
Mer godverdomme, reup d'n ander,
Iech bin neet laam en ouch neet maank.

150

Noe zuug toch ins wat 'n konfusie
Dat aon dee braven hier gebäört!
'R kós ziech koelik in mie hawwe,
En had de vlegel zoe versjãörd.
Mer wie 'r toch ins had begrepe
Dat häöm ze pótske waos mislök,
Leet heer de zate kerel loupe
En kierde nao z'n plaots trök.

151

'Tgeen wat euzen dikke paoter
'T mieste morde in ze verstand,
Dat waor neet dat häöm 't merakel
Persijs gekets had in z'n hand,
Mer dat häöm dee verdomde rekel

Dao zonder sjeemte en zonder bang,
Zoe lielik had in 't pak gestoke
Veur mie es viefentwintig frang.

152

'T geld! Das alles veur de mine!
Ze kinne anders niks es dat.
Toch kómme ze dèks veur de borde
Zoe kaal en görrig es 'n rat.
Mer vèlt e stökske land te koupe,
'T is noets die errem luij te deur;
'T weurd mer op naam besjreve
Of van matant of van maseur.

153

Mer watze nog 't bèste kinne
Das vaan en errefdeil noe en daan
Zellefs door de goddeloeste middele
Tótsjele aon e sterrevend maan
Tot naodeil vaan 'n ganse familie
Die dao allein vaan mós bestoon
En die ze laote vaan d'n honger
Verdomp nog, nao de hèl vergoon.

154

Noe! sedert zoevääol doezend jaore
Dat eder 't gelök bejaog,
Is dao wel eine mins gebore
Dee noets de geldzöch heet geplaog?
Is dao wel eine mins te vinde
Dee oets zoe gekkelik is gewees
Vaan diech ónder z'n veuj te trejje,
Goud: hiemelse en hèlse sjat?

155

Diech bis de sleutel vaan eus daode
Dee noets ziech brik of ziech vermis;
De bron woe me ziech in kaan zuvere,
Wie voel en zwart tot me ouch is.
D'n alderfijnste draod vaan 't leve
En woe toch alles vas aon hink;
De traon die aon de zon óntvalle
'N blom deit wasse woe ze sprink!

156

De sjöpper, biste, en de verdelger

Vaan al wat op dees eerde troent.
De wargeis dee de däög en d'onsjöld
Mèt roeze of mèt nietele kroent;
D'n ingel, biste, en ouch d'n duvel
Woeveur dat eder beijt of beef;
De god van al de valse gode
Dee zoelang es ze waore leef!

157

Wat zègkder vaan die tirade?
Dat neum iech spreke wie e book!
Gaot toch te wiet neet in eur dinke:
'N eij te vääf bedörref de kook.
Iech wèl in 't gehiel neet zègke
Dat me 't geld versmieje moot.
Iech haw neet van e krumpelik leve,
'N vètte bäörs deit altied good.

158

Veel miech toch ins ein oetten hiemel,
Ze kwaom miech eksellent te pas;
Iech leet m'n kruunsjes neet besjummele
In 'n vool touwgeslôte kas.
Neet dat iech ze strein op zouw make
En dadelik miech daonao verhóng;
Iech doog 't buulke langer dore
En leefde wie 'ne brave jóng.

159

Iech mós e huiske boete höbbe
Modes en propel gemeubeleerd.
'N weij mèt 'nen hoof de neve,
E sjeeske mèt e snagker peerd,
Gezónne wien in miene kelder,
E pötsje altied eve vèt,
'N koppel vrunde aon mien taofel
En e sjoen vruimeske in me bèd!

160

D'n interès zouw miech neet plaoge
Iech bleef altied wie dat iech bin,
En noets zouw iech aon eine zègke:
Diech höbs te vääf en iech te min.
De ambiesie zouw miech neet kwelle;
Iech weit wie dat ze 't hart verlieg,
En noets zouwder miech hure zègke:

Diech zits te hoeg en iech te lieg.

161

Bevrijd vaan al de gekke drifte
Die de oerzaak zien van eus verluus,
Leefde iech hierlik op me slufkes
Wiet vaan 't stads-gedruus
En ónbekummerd en gelökkig
Zoe lang es mer e stökske broed
Miech euverbleef um mèt te deile
Aon aander minse in d'n noed.

162

En kwaom miech Slevenier daan hole
Wel, iech óntvóng häöm kort en good,
En sloog m'n sjöldbook veur häöm ope
Mèt e gerös en keul gemood,
En nao 'n bondige kwietansie
Die 'r miech óngetwiefeld gaof,
Maakde iech stèllekes me pekske
En trok gezegend mèt häöm aof!

163

Zoe eindigde ziech dan me leve,
Op de bestumde klokkeslaag,
Wie 'ne sjoene zeuten aovend
Nao 'ne sjoene werreme daag,
Wie 't gezaank vaan 'ne vogel,
Dee, in e beter nès verwach,
Stèl oet 't bos, dat ziech óntblajert,
Wegvlug bij 't valle vaan de nach.

164

De nach! De doed! Twie zwarte spoke
Woe mennig mins veur beef en krit
Wee wèt wat ouch ónder hun vleugels
In de iewigheid verbórrege zit?
Ontwaak me noch of blijf me slaope?
Steit me nog op es me dao lik?
Ah? Dee dat stèllig kós bewieze
Dee storref mesjiens vaan vräg of sjrik!

165

Um die twie vraoge op te losse
Wie dèks höb iech neet de beuk
Van aw en hedendaogse sjrijvers

Mèt drif doorblajer en doorzeuk!
D'n tietel droog in gouwe lètters:
Verliechting en verbeternis,
En 't lèste blaad wie alle blajer,
Onwetendheid en duusternis!

166

Wie dèks hōb iech ouch de kèrreke
Neet aofgewandeld daag en nach,
Um ins oet d'n altaor te óntvange
'T teike dat iech nog vierwach
En ónvoldoon miech daan begeve
Nao e verlaote kèrrekhof
Woe dat de goje mèt de koeje
Vereinig ligke in 't stof.

167

En dao mèt traone in m'n ouge
En de errem geslage um e kruus,
Tot al de doeje die dao rōsde
Gerope door 't windgedruus:
Kómp! ... Op eur doorgebroke graver
Dat miech 't hiemelsvuur versleit!
Mer dat iech toch ins veur me sterreve
Get, get vaan eur geheime weit!

168

Mer nein, nein ... al die graver zwege
Prónt wie de kèrreke en de beuk.
De witte gereemsels bleve ligke
En reurde ziech neet in de heuk.
Iech hoort niks es 't bang geknetter
Vaan 'nen uil dee um miech vloog;
Iech zaog niks es e dwaolend leegske
Dat rech op nao d'n hiemel sloog.

169

Dat leegske, zouw dat neet somwijle
'N goddelike vermaoning zien?
De wink op 'n touwkómstig leve
Wat doorstraolt in dee flawwe sjien?
De zaod van 'n verheve sjōpping,
Dee ander werelde bevrōch?
De vónk die ins 'n staar zal weurde
Nao häör volbrachte hiemelsvlōch?

170

Wee wèt dat! ... Gaot toch neet dinke
Dat iech dao mie es uuch van kin;
Alles is duuster en ónzekeer
'T einde prónt wie 't begin.
De boum wèt neet wee dat 'm plande
'T blaad wèt neet woe dat 't wejt,
De mins leef in dezellefden twiefel
Woe dat 'r ziech ouch kiert of drejt.

171

Mer tösse 't begin en 't einde,
Bepèrrek in 'ne vaste krink,
Ontwikkelt ziech 't minseleve
Haaf hiemels en haaf eerds gesjink.
En eder heet vaan God óntvaange
Um vollegens ziene staot en stand,
Aon 't algemeen gelök te wèrreke
Vaan 't minsdóm of vaan 't vajerland.

172

Laover daan eus korte leve
Inriechte op de bèste voot
En zónder aon 't koed te dinke
Us altied hawwe bijj 't good,
Zoetot veer stèl en zaolig stèrreve
En dat us Gods bermertigheid
Die langgeveinsde rös maag sjinke
Die alles toch te bove geit.

173

Stil! Höb iech dao neet hure belle?
Zouw dat menier pastoer al zien?
Mèt ouwelsjes en 't oliekruukske?
Nein, 't is nog neet z'ne sjien!
Mer woe wandan kump toch dat leve?
Wat is dat toch veur e geraos?
Verdomp iech bin in Sjerrepenheuvel!
Noe zuug ins, iech vergaot 't haos!

174

Dao krup weer get op nao de preekstool
Mèt 'ne zwarte tabbert aon.
Geit dao 'n nuij sermoen beginne?
Foj! Zoe krijg me de luij neet draon.
'T is 'nen hier dee aof kump rope

Tot eder dee wèlt ten offer goon,
'T hèllichdom zal kinne pune,
Dat eders kwaole deit vergoon.

175

Das stèrrek, zouw Membrede zègke,
Es nog de maan in 't leve waor.
Mer 'tgeen heer neet kós begriep
Is veur 'n hiel deil minse klaor!
'T gelouf is toch 'n sjoen invensie!
'T waor jaomer tot 't ziech verloor!
De groetste en sjoenste struiperije
Die weurde 'r gehèllich door.

176

Alloh verdomp dan oppe lappe!
'T weurd noe iers kèrremis veur de boel!
De aw wiever springe van hun benkskes
En dringe ziech al door de foel;
De aw maander kómme naogestieveld,
En al wat blind is, laam of kraank,
Dat sjuif, dat krup, dat hink, dat huppelt
In mas nao de kemuniebaank.

177

Wat is 't vollek in alle tijje
Toch stóm, bedreeglik en vals!
Noe krup 't veur de geistelike
En mörrege brik 't hun de hals!
Z'n bèste polletieke vrun,
Die wachte umtrint 'tzellefde lot:
De tempels die 't op liet riechte
Grenze altied aon 't sjavot!

178

De mins weurd alle daog al wèlder
'R hink bekans vaan niks mie aof;
De rechte zien allein behawwe,
De pliechte heet me aofgesjaf;
En eder wèlt de meister speule,
'T leef alles euver hals en kop.
Esder, m'n ziel, gein wètte waore
D'n eine vraot d'n aandere op.

179

Toch zien ze veur de meiste mine

Doorgaons mer 'ne zwake band.
Ouch is dao 'n relizjie nudig
Veur de algemeine rös vaan 't land:
Mer wat iech aonzeen es ónnudig
En koed aon de relizjie deit,
Dat zien diech al die gekke kunskes
Woe 't verstand dèks stèl op steit.

180

Iech wouw tot ziech merakele dege,
Woe dat ins good woort opgelèt,
En es op hónderd eint mer lókde
Iech lachde gaar neet mie de mèt;
Iech wouw tot me in Sjerrepenheuvel
De krom luij rechte bein aonzat,
En zellefs verstand en geis kós geve
Aon eder dee 't nudig had.

181

De ganse familie van der Vreke
Die sjikde iech 't ierste dao,
En die van Dopff en Liedekerke
Die kwaome dadelik achternao.
Ouch die van Koolen en van Kerens
Bevool iech aon de grasie Gaods;
Mer toch veur de familie (de) Rosen
Verzeukde iech de bèste plaots.

182

Ger meint mesjiens tot nog vääol aandere
Van zellevers kwaome tot Slevrouw.
Verdaolt uuch neet m'n bèste vrun
Iech wèd dao ging gein ziel nao touw.
Wee zouw veur dom wèlle passeere?
Ger kroop mesjiens ins oetder hoes,
Mer alle ezels bleve zitte
En heelte ziech stèl wie 'n moes.

183

Vandaog is 't persijs 't tegendeil!
Kiek wie 't vollek ziech stoet en duijt.
Dao hóbste miech al eine kerel
Dee sakkerju e vroumes huijt.
Pasjensie, kinderkes, pasjensie!
Dao is jao plaots veur ederein;
Me zal uuch allemaol laote pune

E stökske vaan 't hèllic bein.

184

Och God 't is hierke Dobbelsteinsje
Woe op dat die kemissie vèlt!
Wat maag toch in dat duuske zitte
Dat 'r zoe staotig veur ziech hèlt?
Wat blink toch door d'n glazen dèksel
Dee dao zoe propelkes op lik?
Verdomp! noe loup miech nao d'n duvel!
Iech weit al wat de binne stik!

185

Zouwt geer 't ouch ins gere weite?
Wel noe 't is... Mer nein, mevrouw
Iech moot uuch iers ins laote raoje:
E stök vaan 't humme vaan Slevrouw?
Nein, in deen tied droog me gein hummes.
E kuifke vaan d'n hèllicen Geis?
D'n hèllicen Geis dee had gein kuifke.
'N aander sjijfke hèllic vleis?

186

Ouch neet; ger zeet nog wiet de neve.
E stökske vaan d'n dook woe God
Is in begraove? Nog al minder,
Deen dook is jammers lang verrot.
E krölke van eus ierste mojer?
Nein. 'T is get wits. Wat kin dat zien?
Iech geef miech op. Geer ouch? Wel hier
'T is ... geer zölt 't dadelik zien.

187

In Sintervaos besteit 'n kamer
Woe 't hèllicdom weurd ingezet,
En in die kamer ónder andere
Bevint ziech 'ne wóndere sjat,
Neet dee woe dat me van te veure
D'n erreme Hek heet mèt verneuk,
En woe dat ziech dee stomme kerel
Heet op kapot en gek gezeuk;

188

Mer 'ne sjat van hoeger weerde
Dee, vollegens Pieke Nyst, besteit
In mèllec vaan d'n hèllic Maag

Die noets bedörref noch vergeit.
En die mèt de aldergroetste zörreg,
Veur de aordigheid en 't profiet
Bewaord weurd op e gouwe sjäölke
In de vörrem vaan witte kriet.

189

Jong! Jong! De zouws us get vertèlle!
Iech maak uuch toch, m'n ziel, niks wies.
Mer wies dat dink daan dao gekómme?
Jè, vraog dat ins aon Pieke Nyst;
Pieke zal uuch ouch oetlègke
Wie mèllek in kriet kin euvergoon.
Kóm! Kóm! Iech geluif neet aon die kunskes!
Iech ouch neet, zeetder noe voldoon?

190

Toch, mèllek of neet, 't is mer ins zeker
Tot 't daoveur weurd aongezeen.
Neet door de verstandige minse
Die krijg me dat verdomp neet in,
Mer door 't vollek dat 't geit bekieke
En dàt me al mèt krach en mach
Zuut ónderein de koer oploupe
Woe hierke Dobbelstein 't wach.

191

'R wach mèt ze kartónge duuske
Trots en gelökkig wie 'ne paus
En bezig aon 't glaas te pótse
Mèt e stök vaan 'n wölle kous,
Zoetot de sjat maag zuver blinke
En tot me häöm op de ierste vraog
Gans óngesjoonde trök kin geve
Es nog Slevrouw ins kinder kraog!

192

Wel kint geer noe 't wónderstökske
Dat Pieke Nyst heet mètgebrach!
Geer had mesjiens uuch doedgeraoje
Es iech 't uuch neet had gezag!
Pieke mós 't ouch laote pune,
Mer wieder wèt: heer zuut neet good.
Daoveur is 't hier Dobbelsteinsje
Dee häöm hijj vervaange moot.

193

Foj, wie de luij häöm euvervalle!
Dat geit e bitsje op ze hóns!
Alloh daan, hierke doeg de bèste
En laot ins kieke watste kins!
Goddaank ... 't doort mer twee minute
Dat sjrikkelik en wèld rumoer,
'T vollek is al stèl gewoorde
En eder kump op zienen toer.

194

Iers hōbder al de broedermeisters,
Die mèt 'n fonksie zien belas:
Dao is meister Scholl, de veersemecker,
Dee haaf woent in zienen das.
Get wijjer Gambon op z'n slóffe
Dee euveral 't aajt beer inwijjt.
Hijj Gilissen, 't parizjensje
Dat eder op z'n tiene speijt.

195

Noe kómme twee sjoen dikke meitskes
Woedat verdomp weurd vaan gelöld,
Es die ziech op Slevrouw verlaote
Daan zien ze benkelik geköld!
Dao knele ouch 'n bende snijders
Mèt vief of zès sjeunmekers neer.
Me krijg toch veur 't gestóle lake
Pardon, wie veur 't bedorreve leer.

196

'T is aordig! Onder al die minse
Bevint ziech geine geistelike maan!
Dat zouw miech toch bijjnao doen dinke,
Ofsjoen tot iech miech bedrege kaan,
Of dat die luij gein kwaole hōbbe,
Mer dao in bin iech zeker mis;
Of datze neet aon 't dink geluive
'Tginnige zier aonnummelik is.

197

Hijj zeetder miech noe al de kraanke:
Truij heet 'n derdedaogse koors,
Kasper 't water vaan 't zoepe,
Greet 't koej ouch en 'n koej boors,
Jozep de tering vaan 't gespele,

Bèr 'ne kaanker aon zien naos,
Kris e laam bein vaan al 't jaoge
en Kaat 'n sjäör diech bijj de blaos.

198

Verdomp, dao höbste ouch de lange Stiene!
Ze is aon de huid vaan 't gemein:
De Beeld, de Raomstraot en 't Grechsje,
Dat weurd geleid door häör allein.
Goddaank! Noe geit 't ouch get gawwer!
'T kenaalje heet neet vääöl vandoon
Dat 't al opsprink mèt e bitsje
Es 't getruus nao hoes wèlt goon!

199

Me huurt 't geld al matter klinke
Oppe offersjotel, die dao steit.
D'n drang vaan mine dee vermindert
Mèt hierke Dobbelsteijn ze leid.
De fiel die trèk al op häör lèste
Toen miech op ins e ventsje kump
Dat biestig waggelt op z'n stèlste
En gans in de zjenever zwump.

200

'R puunt 't dink oet al z'n krachte,
'T dèkselglaas vaan 't duuske brik.
De gouwe sjöllep rolt nao vääöre
Mèt al wat drop en drónder ligk.
De kerel vink 't op z'n lippe
En wie 'r 't sjäölke heet gezeen,
Deit 'r de mónnd zoe haaf ope
En slik d'n hiele weerlig in!

202

D'n hier is niks gewaar gewoorde,
'T medaaljeke geit altied rond:
— Zègk, Meij, dao is toch niks in 't duuske!
— Triene, pas op! Haw d'ne mond!
— Nein, dao is niks mie in de koker!
Reep hèl opins e boeremins.
— Wat zègkder? Hier! Iech zègk de woerheid!
— Bezuug miech d'n medaalje ins.

203

Wee steit verpópzak en versgage?

Dat is d'n erreme Dobbelsteijn!
Zuug, 'r versjut, wie 'ne Kristus
En hêlt ziech koelik op z'n bein:
— Wee heet dat gedoon? Boe is dee vlegel
Dee zoe de gek hêlt mèt Slevrouw?
Jè, gaot 'm miech, verdomp, ins zeuke!
De ke'el is nao de bliksem touw!

204

Aonstóns weurd miech de kèrrek geslôte
En aon de kösters opgelag
Vaan edere vent te vizietere
Dee einigsins mer weurd verdach.
Mer geine wèlt ziech ónderwerpe
Aon zoe 'n goddeloes affront:
De kösters weurde trökgestoete
En kriege sjöppe veur hun kónt.

204

'T is 'n labendige allegasie!
Mer woe kump toch dat woord vaandan?
Dat moot iech strein ins op goon zeuke,
Want noe is dao gein kwestie vaan.
Me böttelt ziech wie op 't kloester
En eder krijg get op z'ne hoed.
Ze doen weer gaw de kèrrek ope
En 't vollek trèk al vlokend oet.

205

Al zienters väǟl geros gewoorde,
De kraanke heet me toch gespaord.
Dat is e begin vaan 't merakel,
Slevrouw heet hun vas bewaard.
Ze heet hun verlos ouch vaan hun kwaole,
Want op 't lèste vaan 't jaor
Höb iech vaan Pieke Nyst gehuurd
Tot al de hellef ... gestorreve waor!

206

Iech zeukde ouch mèt oet te kómme,
Iech had persijs miech neet versjrik,
Mer wie d'r liechtelik kint dinke
Iech waor neet gans op miene sjik;
Al had iech miech ouch niks te wiete
Iech maakde toch op geine staot.
Iech dring miech stief door 't vollek

En kóm gelökkig oppe straot.

207

Dao kóm iech toch Lot Lebens tege!
Bezjour! Wie maakstet? Wel en diech?
Ouch good! Wie is de kollekte? Vieftien kroene!
M'n ziel: daan is ze neet te liech.
Daan zölle veer ins good drop drinke!
Mer och, kóm en eet mèt us!
Bijj wee? Bijj de pastoer. Iech zal kómme.
En um wat tijj? Um ein oor zjus.

208

Iech waor neet koed veur de invitatie;
Iech had, verdomp, zoe lang gevas.
'T is woer en al vaan gisteremörrege
Op e good middagmaol gevlas.
Mer 't is iers koelik ellef ore.
Wat óndertösse hijj gedoon?
Kóm! Laot us e klei tuurke make
En get nao boete wandele goon.

209

Wie sjoen steit 't veld bezwangerd!
Wie hartverkwikkend sijnt de zon!
'T hielal vernuijt z'n levenskrachte
In 't vuurbad vaan de gouwe bron.
Edere boum kroent ziech al mèt blajer
Eder bos völt ziech al mèt zaank.
D'n hiemel dee lach de eerde tege
En de eerde sjik häöm lof en daank!

210

De beek die gistere laog bevrore
Drijf roukend aof wie vloejend glaas
En balsemloch vaan lentebloomme
Stijg op vaanoet 't gollevend graas.
De goudkapel, de bijj, de vogel
Dat späölt de weeg al rónnd
Alles verblijft ziech in 't leve
Zoe in de loch es oppe grónd.

211

De mins stik ouch de kop nao bove
En staart ziech op z'n sjatte blind.
De geis vaan God dee veult 'r dartele

In eder wallem vaan de wind.
Z'n leje stoon neet mie gekrómpe,
Ze blood steit neet mie stèl en stief.
'T vleujt häöm roesjend door z'n aojers
En 't hart dat zink häöm in 't lief.

212

Bedwellemp door 't volop genete
Trejt 'r al stèl en zwiegend voort
En sjöp de loch die um häöm krónkelt
Mèt opgeruimde en volle boors.
En oppe groos vaan d'n iersten heuvel
Die 'r in 't wandele óntmoet
Zink 'r godvróchtig op z'n kneje
En stort in daankgebeije oet!

213

Triejomf! ónsterrefelike leefde
Die 't ónbegrens hielal bezielt
En deit herbleuje en herleve
Al wat d'n tied krenk en vernielt!
Die 't sjöpsel tot de rang vaan sjöpper
Opleijt door brannend zingewoel.
En God verspreijt in alle wezens
Eins door d'n oorsprunk en 't doel!

214

Triejomf! Geweldig alvermoge
Dat is de wèl en vrijj natuur
Ziech oetbreijt ónder drijj gedaontes
De loch, 't water en 't vuur.
En in de stórrem wie in de stèlte
Us veurkump altied eve groet
Al spreijt 't ouch tösse de volleke
Sjrik, welvaart, ónheil, good en koed.

215

Triejomf! óneindelike wiesheid,
Die alles hèlt in ze verband
En 't bestiert nao vaste wètte
Vaan aon de mins tot aon de plant.
Die noets 'n wereld oet liet sterreve
Zónder 'n nuij doen op te goon
En altied door volmaakde wèrreke
Ziech deit verkinne en verstoon!

216

Onder wat form en wat gedaonte,
Dat ouch de mins uuch heet besjouwd,
Onder wat naom dat ouch de volleke
Uuch tempels höbbe opgeboud,
Geer zeet 't wat 't Opperweze
Vertegewoordig in 't hielal
En vaan 't begin tot op 't einde
Gewees is, is, en blieve zal!

217

Noets höb iech uuch wie ander minse
In dónkel kèrreke opgezeuk;
God rös jao neet mie in de tempels
En ouch neet in de hëllige beuk.
Wat zien eus hedendaagse kèrreke?
Steine kadavers van 't gelouf.
De biebel zellefs verluis z'n blajer
Wie 'ne wiegerd zónder drouf.

218

'T is hijj ónder de blouwen hiemel,
Dat God nog mèt de mins verkiert;
'T is op die berreg en in die daole
Woedat de lente zweef en zwiert,
'T is in 't kabbele van 't water,
'T is middel oet 'n dónderwollek,
'T is in 't roesje van de bosse
Dat nog z'n stum sprik tot 't vollek.

219

Ouch, wee die stum wèlt good begriep
En in häör volle krach verstoon,
Dee moot eus zwarte steij óntwieke
Woe alle däögde in vergoon,
En stèllekes nao boete trèkke
Um dao z'n hart in vräög en leid
Aon de natuur allein te wijje
Die alles veur 't bèste deit.

220

Amen! Veer zölle hijj zoe blieve
'T is ordentelik gewees.
M'n keel begint get druug te weurde,
Want 't is 'n eurke dat iech lees.
De maog begint miech ouch te jeuke,

Iech gaon bijj de pastoer ins zien
Of iech me komplement kin make
Aon ze gebraod en z'ne wien.

221

Iech bel. 'N allerleefste pupke
'T nissje vaan menier pastoer
Kump veur, deit miech 't peurtsje ope
Dat oetkump op 'n groete koer
En brink miech in 'n steine kamer
Woe tot iech al verzameld vónd
E stök of twellef geistelike
Eve dik, fris en gezónd.

222

Mer de pastoer vaan Sjerrepenheuvel
Waor toch d'n allersjoenste vent:
Jónk, straf geboud, groet, wèlgesjaope
En vaan ziech zelleve zier kóntent.
Twie ouge wie twee heite kole
Glinsterde in ze broen geziech
En duijde aan tot 'r teminste
Al dat gemeins had mèt z'n nich.

223

Steit 'r in zeker aander punte
Ouch in aonraking mèt 't keend?
Dat weit iech neet; de luij vertèlle
Al vööl wat gei gelouf verdeent.
Iech wèl de maan toch neet versjoene
'T is meugelik tot 'r ouch al heet
Zoe 'n klein zwaakheid in de nerve
Ger wèt, wie van der Boorn zeet.

224

Wat 't ouch is van al die präötsjes
De maan dee steit miech zier wel aon.
Mer dee miech gaar neet kaan bevälle
Dat is hierke Bon, z'ne kaplaon.
Foj! wat e voel en lielik keelke!
'T is niks es króf, króp, bef en neus.
Versterren is e beeld de tege
En Zimmermenschje 'ne reus!

225

Iech weit neet of me hijj en elders

'T koelik zègke dörref oet angs,
Mer bijnao al de geistelike
Zien oet, verdomp, wie de bregangs.
Geel, óngezónnd, sjouw en ónnöttig
Daste, m'n ziel, zouws loupe goon
Zoe wie de reuk mer vaan hun kleijer
Diech op 't hart kump neer te sloon.

226

Woe aon is dat toch touw te sjrieve,
Höb iech al mie es ins gevraog?
'T berouw vaan hun verheve gekheid,
Is dat 't wat die minse plaog?
Of krijg dèks hun ónröstig hierke
Al get vää knikskes op de kop?
Of höbbe ze gei wittebruudsje
Genóg te brokkele in de sop?

227

Wie dat me dao maag euver dinke:
'T is toch algemeen bekind
Dat ziech die luij noets refusere
Al wat 'n ander lekker vint;
Ze ete good, ze drinke sjiek
En rölse ouch al noe en daar,
En door de bot is toch hun leve
Dat van e welgezete maan.

228

Dao zöltder strak de proof vaan höbbe;
Eus gaste stoon op hunne pos,
Z'óntknuipe al hun zwarte jasse
En doen hun brokegespels los;
Dat zal, verdomp, 'n kèrremis geve!
Es dao mer gei sjandaol óntsteit;
Want es die here ins beginne
Dan wèt me noets wie dat 't geit!

229

Me moot toch nog e bitsje wachte,
Ze zien nog allemaol neet hijj;
Jaowel! ... Dao zien de broedermeisters
Mèt hierke Mijnders tössebijj
Och God! 'r heet e zijje lepke
Gebónde um z'n linkeroug!
Dat errem zielke vaan e menn'ke!

Iech vin ... iech vin gein rijm veur oug!

230

Veer zölle 't de zónder laote,
Dat sjaojt toch geine aon z'n ier.
'T zal evels neet mie gebäöre
En eine kier is geine kier.
Verbeeld uuch toch neet dat 't rijme
Zoe sakkerjuus gemekelik is!
Doot altied woord veur woord ins passe
Wie 'nen dèksel op 'n kis!

231

Kós iech nog die historie sjrieve
In Duits, in Ingels of in Frans! ...
— Nein, jong, maak diech mestreechter veerze.
— Zwiég, zwiég de dirranzjeers miech gans
— De bis aon Mijnderske gebleve persijs.
— Good, good iech rappeleer 't miech.
Iech gaon miech ouch bijj 't vensje zètte
Zoe wie de sop is opgeriech.

232

Goddaank! Dao zien ze mèt 't ete!
Mer woe wach de pastoer nog op?
Perdju, iech höb nog get vergete:
Me beijt ziech jao hijj veur de sop.
E kruiske, vrun, 'ne pater! ...
— Perfiesia. perfiesia ...
— Et tibi quoque, me confrater!
— Daank uuch! Noe ins neergezat.

233

Wie kós de mins ziech toch bedrege!
De sop die waor toe geel es goud;
Iech dach: dao zólste good in vege:
Jaowel! 'T waor breuj vaan hamelsbout!
Iech kós ze neet de keel aofkriege!
Die andere vónte dat neet koed;
Iech leet ze in godsnaom volop lepele
En maakde bólkes vaan me broed.

234

Door 'n ónwèllige beweging,
En zónder dat iech kós deueur,
Ontsnap miech eins en vèlt bezij

In Mijnderske z'ne sopteleur;
Iech wouw häöm mien ekskuize make,
Mer in 't zellefde ougenblik
Had heer 't bölke al gevaange
En gans invoudig aofgeslik!

235

Ah! menn'ke, dach iech, dat is get anders!
Die pëlkes die smake diech;
Wel daan! De kins nog alles kriege
Wat dao gereid lik neve miech,
En dadelik weurt 't errem keelke
Zoe good en hartelik gereef,
Dat oppe tied vaan driij minute
Gei stökske broed mie euverbleef.

236

Toen blaosde ins dat klei sjavuutsje
En wisde ziech de zweit get aof
Dee aon ze köpke d'apprensie
Pront van e waterbieske gaof.
En wie 'r zien servèt weer ploejde
Zag er dat er noets in de stad
Zoe'n gooj en lekker frikkedelkes
Bijj de ierste luij gegete had.

237

Wie! frikkedelkes! vaan wat spesie?
Zech höb toch nog gein ein gezeen!
Reup 'ne paoter vaan m'n naobers;
Woe zien die frikkedelkes in?
Mer, in de sop, zeet hierke Mijnders.
Ger zeet verdaold! Wie meinder dat?
Zjus! zègk iech aonstonds aon 't menn'ke
Geer höb ze gans allein gegad.

238

Iech weit neet wat veur 'n eksplikasie
Dat me gevraag had vaan die klöch,
Es dadelik de ganse taofel
Ziech neet had achteroet gevlöch
En eder neet waor opgesprónge,
Mèt de boeljong nog in de mónd,
Persijs al of 'r waor gebete
Door 'ne raozentigen hónd.

239

— Kóm, wat waor dao daan veurgevalle?
Vas toch gein ruizing of gein wäörd?
— Och, God nei! Dat kinder wel dinke
'T waor get dat zelde mer gebäört.
Zoe zelde, tot iech dörref wèdde,
Tot geer 't neet geluive zölt!
— Kóm daan demét ins oppe lappe!
— Ein ougenblikke mer gedöld!

240

Tege miech euver aon de taofel
Zaot 'ne gojen awwe blood,
Dee oet de Kempe waor gekómme
Haaf op e keerke en haaf te voet.
En dee zoe biestig mèt de nerve waor
In de zomertied geplaog,
Tot me häöm dèks vas moos hawwe
Es heer 't al te sjielik kraog.

241

Gein van z'n naobers of konfraters
Die wiste dao 't minste vaan.
Niks annonseerde ouch in 't ierste
Dat dao get feelde aon de maan;
Mer koelik had 'r mèt de lepel
Get wienstein in z'n sop gedoon
Of sakkerjuu, al zien lede
Begóste aon d'n dans te goon.

242

Heer götsjde, götsjde mèt de lepel
Al of 'r wit van eijer sloog,
Zoedaonig dat nao alle kante
De sop euver de taofel vloog.
Z'n naobers hadde good te wieke
En op te springe van hun plaots,
Ze kóste mer ins neet óntvlöchte
De zege van d'n awwe Raodts.

243

D'n eine kraag 'n dikkerasie
Van ries en poor op ziene maog;
De aandere gleujend vèt in de ouge
Dat heer, verdomp, neet mie en zaog;
Dee zoe 'n plaoster van besjuute

Op 'n nuij zije kamisol,
Dee, tösse kin en das, 'ne plaajer
Dat 'm aonstóns 't vel opzwol.

244

Gelökkig kwaom 't nissje binne
Die dat spektakel had gehuurd;
Ze snap de lepel oet Raods z'n vinger
Dee lang nog neet waor oetgevuurd,
Pak 'n servet van oppe taofel
En gief ziech op 't ougenblik
Aon al de hiere aof te wisse
Die stief dao stonge van de sjrik.

245

Mer wie ze dach gedoon te höbbe
Vónd ze nog aon de keukenheerd
'Ne gezonne dikke paoter
Dee zwèdde wie e meulepeerd,
En fris waor aon z'n brook te pótse
Die 'n vermalledijjde klats
Boeljong mèt wórtele had óntvange
Sjuins bove op z'n linkerbats.

246

Altied gewèllig en gedeenstig
Nump ze 'ne greize liene dook
En zèt ziech aon d'n hier te vrieve
Al op en aof euver z'n brook;
D'n hier liet ziech gerös gewere
En loert al ins wie eder deit,
Tösse d'n nääsdook in van 't meitske
Dat gans gebok dao veur häöm steit.

247

Wat 'r dao zaog en dao óntdèkde
Dat weit iech noe werechtig neet;
Mer zeker is 't, dat 't meitske
Get hoort al of ziech dao get reet,
En voolt onder häör vinger kwispele
Get wat al dik en dikker woort
En ziech, verdomp, sjeen door te wèrreke
Pront wie e sjrienewèrrekersboor.

248

Onnuzel, wie strak alle meitskes,

En toch bekans al opgelierd,
Blijf ze aon de gojen hier te vrieve
Dee kwansijs strak nao niks gebierd,
Mer dee 't zoe fèl begint te jeuke
Dat häöm, verdomp, de zijver löp
Mèt witte bläöskes langs z'n lippe
Wie 'nen hings dee ziech verkröp.

249

'R kin 't ouch neet oet mie hawwe
'R pak opins 't meitske vas,
Trèk häör zoe tösse zien twie kneje
En duijt häör, puunt häör, sjaart en tas.
'R wèlt ... Hijj, hijj . . gein gekke fratse
'T is werrechtig wel gewees,
Laot noe gerös 't meitske sjeete,
Zeet wies, en späölt hijj neet de bees.

250

Jewel daan! doot uuch toch gein meujte!
G'r zölt nog ieder 'ne bier
Z'n eige kloete zien verkoupe
Aon 'ne kaal gesnoje stier,
Es wel eine vaan die zwarte rekels,
Dee op e lekker fitske vèlt
'T vruimeske zien los te laote
Dat er in z'n klawwe hèlt.

251

De paoter, door de sjrik bevange,
Liet 't meitske los tösse zien bein,
Mer wie ze zaog dee klómmel hange
Sjriewde ze 't hiel hoes bijjein.
Mer nissje, wat is dat veur e spektakel,
Wie? Is uuch dao soms get gesjeed!
Heet heer de gek soms oetgehange?
Alloh nissje, wètder 't neet?

252

Jewel hiernónk, e wonder dingske,
Zoe get höb iech nog noets gezeen
Op twie en twintig jaor dat iech hijj
Uuch en eure köster deen.
De paoter heet miech laote loere.
Wat 't veur get is, weit iech neet,
Mer zus of zoe, 't waor geblóze,

De kat haw 't bekans haos beet.

253

De paoter gans verlege, stöb oet
Mèt ze pummelke in zien hand,
En begint miech op straot te sjriewe
Wie e mager verreke: brand! brand!
'T vollek dat kump noe aongeloupe
En loupe op de paoter aon.
Paoter! woe is 't hijj aon 't branne
Dan goeje veer get water draon.

254

Hiemel en eerd, m'n bèste vrunde,
De brand dee is al gans gelès.
Gaot geer mer trök bijj de persessie
En daot dao mer ins good eur bès.
Want zès óre zien nog te make
Veuralier veer in Hasselt zien
En es veer wèlle ónderrake
Höbbe veer nog vääle leid mèsjiens ...

255

Veer trokke aof, al zingentere
Die aw leedsjes die eder kint
En die de Sjerrepenheuvelsgaste
Zoe zier aon hun Slevruike bint.
Krómme, zate, lame en neuchtere,
Sjele, blinne, allerhande soort
Lepe zwejjentere achterein
Wie de gejs tot aon de Hasseltpoort.

256

Noe gónge weer de póppe danse:
En ederein wouw onder daak,
En eder zeuke op ze bèste
E lozjemint nao zien smaak.
En wie soms wel kin gebäöre
Dat de kamers al zien gepak,
Dan krup me mer op Gods genaoje
Bijjein op 'ne struje zak.

257

Geer moot miech daorum noe neet vraoge
Wat al zoe op dee zak gebäörd!
Want dat zouw iech neet mage zègke

Ouch! woord door niemand goodgekäörd.
De raod dee iech allein kós geve
Is! gaot ins zellef in 't seizoen,
Dan kós geer mèt gemaak probere
Wie dat de pelgrims dat dao doen.

258

Verdomde kerel zölt geer zègke,
Mer woe haolstiech dat toch vandan
Um zoe get kómme te vertèlle,
Dat is werrechtig dao 'n sjan!
Geistiech daan um te spiejónere
Nao Sjerrepenheuvel beijweeg doen?
Foj! Foj! Dat kós iech gaar neet dinke
En dao bijj is et gaar neet sjoen.

259

Wat antwoord moot iech dao op geve?
Dat weit iech jao werrechtig neet,
God heet jao toch de mins gesjaope
Nao z'n evebeeld, wie me zeet.
Mer laote veer 'n spang draon steke,
Dee maan is wónder in ze soort
En daorum zouw iech gaar neet wèlle
Dat heer hijj die diskussie hoort.

260

Mèt dee beuzel zouw iech vergete
Dat iech nog euvernachte moot
En zag toen aon vrund Olislegers
In de Pistolle is 't good.
Hijj kóste veer vaanalles kriege:
Diester, Hasselts, sjink, lekker mik.
Es veer hijj noe ónder komme
Dan heet Slevruike 't besjik.

261

Veer kwaome in 'n groete kamer
Woe in 'n groete taofel stond.
Versjeije luij waore aon 't ete,
De maog die deende eder rónnd.
Inins zeen iech deen dikke paoter,
G'r wèt, vaan die smerige kap.
Sakkerju, dat is 'n okkazje
Dat iech ouch bin ingestap.

262

Mer of ter duvel of Slevruike
Hun rol hawwe dao in gespäöld,
Of tot iech mèt vrund Olislegers
Mèt praote te lang haw genäöld?
Iech kin 't uuch, vervoer, neet zègke ...
Mer op 't zellefde ougenblik
Dat iech dee papzak doch te pakke
Snooj heer oet 't waos good geflik.

263

Veer zatte us noe mèt us twieje
Bijj de groete taofel neer
En begóste dao flink te smölle
Wie op 'n gooj beijweegs meneer.
Olislegers begós te hikke
Door 't gaw ete wat heer doog
En woord ouch zoe bliksems duzelig
Tot heer kótsend de deur oet vloog.

264

Geer hoof ouch neet aon miech te vraoge
Wie iech, op ier, verlege waos.
Iech pótsde miech stèl nao m'n kamer
Zónder beije, zónder geraos.
Mer wie iech in m'n kamer stapde
Rook en hoort iech get in me bèd:
Dao laog d'n awwen Olislegers
Aon 't vreutele in ze vèt.

265

Dao zeetder noe us broedermeisters,
Wie godvróchtig tot ze soms zien;
Ze vrete dat ze kótse mote
En besjiete ziech wie e zwien!
Vergèf miech toch die voul gezègkdes,
Iech maak uuch daoveur m'n ekskuis.
Mer g'r moot toch mèt miech bekinne
Wat 'n bies is, is 'n bies.

266

Wat mós iech noe toch goon beginne?
'T waor 'ne bliksemse reuk,
Iech kós 't gaar neet oet mie hawwe
Want iech kraog de koors op m'n kneuk.
Iech stapde aof al nao de keuke

En raojt noe ins wat iech dao zaog?
En allerleefs, hiel sjoen vruimeske
Wat dao haaf naaks te slaope laog.

267

Had iech de zoon van Noach gewees,
Dan had iech ouch wie heer gedoon
Mèt ziene zate naakse vajer
'Ne mantel 'r euver te sloon.
Ongelökkig waor 't meitske
Zoe blaank vaan vel en zach vaan vleis
Dat iech miech gein ougenblik bedinkde
En doog geliek d'n hëlligen Geis.

268

Ederein wèt ouch vaan die grappe
Die euver achtienhónderd jaor
Zien veurgevalle mèt dee snuiter
En dat hèlt veur woer en klaor.
Es heer vandaog dat nog ins flikde
Wèdiech, veur 'ne goje grok,
Dat häöm d'n ierste bèste vajer
Zonder fout ziene start oetrok.

269

Mer laote veer daovaan mer zwiege,
Die tijje zien al lang veurbijj,
De minse zien noe slum gewoorde
En dinke daoever gans vrijj.
Mèt dee kazel zouw iech vergete
'T meitske wat dao bijj miech laog,
Die, wie miech dochs, nog wel ins gere
Gewèld haw, datze nog get kraog.

270

Iech waor daomet ouch zier tevreije
En had 't häör nog ins gedoon
Mer toen iech häör nog ins wouw nejjie
Gong d'n Ave Maria sloon
En door dat sappermeis bèjjere
Kós iech noe geine stoet mie doen
En wie langer tot iech gspelde
Wie mie tot heer ging oet fatsoen

271

Iech sjeij oet oppe lèste tingtang

Dee d'n Ave Maria sloog,
En gaof 't meitske nog e mulke
Woena, dat iech de deur oetvloog.
Oppe straot hoort iech al beije.
Olislegers beijde veurop,
Sloog e kruus nao al de kante
En toen e weesgegruutsje drop.

272

Pieke Nyst dee heel in gooj orde
Alle lummele op hun plaots
En geit bijj meister Olislegers
En zeet'em, mer in de naam Gaods,
G'r löp mèt zoen gaw klein stappe,
Höb g'r soms weer get in de brook,
Of höbder weer get vied gedrönke
En gegete peperneute kook?

273

Nein hier, daovaan is gaar gein kwestie,
M'n reutekeers is opgesmeerd
Iech höb niks es de week mie euver
En die is neet mie smeres weerd.
Iech bin noe al veer daog aon 't beije,
Mer niks, Slevruike huurt miech neet,
Sjikde ze miech mer get te smere
Dan had iech neet de kibbaars beet.

274

Ongelökskeend, wat dörref g'r zègke
Höb geer daan gein reliezjie in?
Gaot geer ouch soms nao Sjerrepenheuvel
Allein mer um te zien gezeen?
God zouw uuch daoveur kinne straove
Dat g'r zoe sprek euver z'n Meer.
Daorum vraog häöm ouch vergiffenis,
Ze vergief 't uuch al mèt plezeer.

275

Amen, zag meister Olislegers
En begós weer vaan vääör aof aon
Z'n weesgegruutsjes aof te rope
Mèt 'n ekske vaan berouw draon.
Hierke Mijnders mèt van der Boorn
Zónge hun littenijjke voort
En zoe kwaome veer zingentere

Vol vräög, aon de Breuselepoort.

276

'T vollek, mèt de slumste vaan de boere,
Wachde gapend us trupke aof
En meinde weer good nuijts te hure
Mer woorte lielik aofgestaof.
Slevrouw haw ziech neet laote pakke:
Dat waor paoter de Haas zien sjöld.
De keel, dee de lame mós speule,
Haw de paoter lielik geköld.

277

Hierke Judie geit bijj de paoter
En vraog häöm hiel stèl aon z'n oer:
Wie heet de láme ziech gehawwe?
Heet heer gespäöld ouch good d'n toer?
Zwieg miech vaan dee gemeine kerel,
Dat verreke waor zoe stom zaat,
Begós mèt zien krökke te sjerreme
En veel achtereuver op ze gaat.

278

De moos noe in 't vervolleg, hierke
Get beter nao die knape zien
Want de wèts dat die bliksemskinder
Us were te slum en te fien.
En es dat dèkser zal gebäöre
Dan lik Slevruike op häör kónt
En mèt alle eus merakele
Make veer niks mie es affrónt!

279

Zwieg, laot 't kenaalje niks mèrreke
En bis stóm! jao stóm wie de moer.
Et kómmend jaor zal iech ze kriege,
Dan späöl iech hun de sjoensten toer.
Merakele zölle gebäöre!
Al moot iech zellef mèt draon doen.
En wilt Slevrouw us neet mie hèllepe
Daan zèt iech häör in de katoen.

280

Daan num iech häör al die beinsjes,
Betskes, kuutsjes van zèllever aof,
De koljees, diamante, kruzer

En al wat 't dom vollek häör gaof.
Niks! nóndedju zal iech häör laote:
De vloere mantel mèt de kroen,
Tot zellefs 't pekske vaan de kleine
Zal iech veer straf häör oet doen doen.

281

Joezes, Maria! me leef hierke,
Begin neet mèt häör oet te doen
Want dat zouwste diech gaw beklaoge!
Ederein vind ze zoe te sjoen.
En ouch deen erremer, leve kleine,
Dee dao stèl zit bij z'n Meer,
Moot iech diech rechoet bekinne,
Dee deiste dao mèt gei plezeer.

282

Noe, iech zal daoreuver dinke,
Mer dat kin zoe neet blieve goon.
Ze moot us in 't vervolleg hellepe
Of nein, 't is mèt häör gedoon.
Iech laot miech gaar oet neet verneuke
Wie me mèt deen awwe Jozep deeg
'N koppel heuren aon te zètte
Zègk ins, Judie, of iech 't leeg?

283

Zwiegl! De deenders en de kómmissaris
Wachte mèt smert eus aonkoms aof.
Laote veer mèr stèl aofmarsjere
Ie 't soms 'n zate kwestie gaof.
Veuroet! reep de paoter. Jaowel hier!
Jannes, alloh! Mèt de veendel veuroet
En haw diech noe e bitsje stief
En loup ouch nörreges in en oet.

284

Veuroet Jannes, reep hierke Mijnders
Bis noe get gawwer en get vlök,
In tot de lange van den Boorn
Häöm e stuutsje gaof inne rök.
Jannes Spee, dee maak 'ne sjuiver
Vèlt op ze bakkes mèt de vaon
En wie 'r 'm bijjein wèlt rape
Waor stek of staaf neet gans mie draon.

285

Leve God, wat geit noe gebäöre,
Reep de Haas. Es dat zoe moot goon
Blijf niks mie euver d'n ganse kraom;
Daan is Slevrouw häör riek gedoon.
Alloh, veuroet mèt de stökker!
Wat dinkger dat iech miech neet sjaom?
Loup ouch nao d'n iewigen duvel
Mèt euren ganse póppekraom.

286

De stoet gòng ziech nao Wiek begeve
En kwaom op us aw Maosbrök.
Dao kwaom hun de persessie tege
En winsde hun noe vääöl gelök.
Geistelike en broedermeisters
Mèt vaon, flambouwe in de hand
Die kwaome hun verwellekómme
Bijj de trökkoms in 't vajerland.

287

Ze zónge toen tot in Sint Meerte
Woe Mijnders e sermuunsje heel,
Dat noe ouch, wie al z'n aander
Gans sjiek in 't water veel.
'T vensje snoufde, neesde, proesde
En wis, m'n ziel neet wat 'r doog
Begós inins hiel hël te sjriewe
In tot heer oppe preekstool sloog.

288

Broedermeisters en prochiejaone
Allemaal wieder hijj staot,
Moot uuch neet op Slevrouw verlaote
Dit jaor waos daoveur geine raad.
Dee lame dee ziech rech mós make
Waor te zaat en neet laam genóg.
De meiste die die rolle speule
Is niks mie es gemeine bóg.

289

Amen, zagte de prochiejaone
En boere vaan 't platteland
En vertrókke noe tesame
Mèt hun leeg pèkskes in de hand ...
Huurts lezers en lezeresse

Wat d'n diechter uuch hijj nog zeet:
Es geer nog soms beter kint diechte
Dat zal 'm plezeer doen ... Heer neet.

